

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Jak jsme utrpěli kulturní obohacení

„Počkej, cože? Jakože sem?“ protestoval Dingo, když Sally otevřel dveře indické restaurace.

„No, co? Hospoda jak hospoda,“ uzemnil ho původce toho neobvyklého nápadu. „Salonek mají, je to domluvený – a rádio nám vypnou. Doufám teda,“ dodal, což nás maličko znejistilo. Přesto jsme se té mrazivé noci nakonec nechali pohltit schodištěm do sklepa, který, aniž jsme to tenkrát tušili, navždy změnil náš osud.

Seděli jsme v salonku s výzdobou plnou sloních mužů a mnohorrukých žen dlouhých dvacet minut, než se vrátil Sally s omluvným výrazem a v závěsu za ním půvabná maličká Indka. „Když rezervace, tak vy večežet,“ vysvětlila nám s nekompromisním úsměvem, načež nás zanechala o samotě s jídelním lístkem.

„Utři si slinu, vole,“ doporučil Sam Dingovi, který za tím zjevením zůstal zírat jako u vytržení. „A hlavně si nedávej nic pálivého, nebo si trhneš ostudu,“ rejpnul si ještě.

„No to si kuř, že dám,“ zabejčil se Dingo. „Klidně to nejpálivější, co tu mají!“

„Když ty, tak já taky!“ přidal se Sally. Kostky byly vrženy. Všichni jsme byli odsouzeni k ohnivému peklu.

Ten večer jsme toho moc nenahráli. Na uhašení vnitřního požáru padlo mnoho piv, což se nevyhnutelně projevilo na naší provozuschopnosti. O potocích statečně zadržovaných slz ani nemluví. Nicméně Dingovo nově nalezené zalíbení v Indickém národě a nedostatek použitelných hracích hospod nás sem zavedly znovu a znovu a ještě mnohokrát.

Maličká Maya ve volných chvílích často stávala ve dveřích a občas se mi zdálo, že si s námi brouká útržky písní. Její půvabný pohled stále častěji zalétal k Dingovi. Tou dobou už nás „večežet“ dávno nenutila – ani nemusela, našli jsme v pálivém jídle zvláštní zalíbení a naše žaludky se postupem času přeměnily v nerezové nádrže, které by snad zvládly i panáka kyseliny.

Jednoho z těch večerů, když jsme mezi písničkami kouřili vzadu na dvoře, Dingo nadhodil: „Co kdybysme ji vzali na vandr?“

„Myslíš jako příští víkend? Dyt' jedem na Krkavce. Se vzpamatuj,“ oponoval mu Sam. „Víš, jak je to tam drsný. A copak ona umí střílet?“

„Se zařídí,“ nedal se Dingo.

„Mně se ten nápad náhodou docela líbí,“ prohodil Sally, na čele přemýšlivou vrásku.

„A tele taky nemá,“ namítl Bob.

„Se zařídí,“ opakoval Dingo. Jeho sebejistota a Sallyho podpora nás nakonec zviklaly.

A tak jsme následující pátek stáli na peróně v šesti.

Náš nový přírůstek budil pozornost všude – ve vlaku, v hospodě i na potlachovišti plném hemžící se zelené různorodosti.

„Koukám, že s váma přijela i Ribanna,“ uvítal nás Zrzek, šerif Krkavců.
„To je dobře, letos máme první místo jistý.“

„Když myslíš,“ odtušil bohorovně Sally s rukou na Dingově rameni. S Bobem a Samem jsme po sobě loupili okem. Netušili jsme, co mají ti dva za lubem a odkud berou ten klid.

Odpoledne, po tradičním guláši, vypukly Krkavčí soutěže. Po střelbě z luku i ze vzduchovky následoval hod podkovou a další vypečené disciplíny. Vypadalo to ale, jako by byli soutěžící z ostatních osad raněni slepotou, slintavkou nebo snad postiženi nějakou neznámou nemocí. Kroutili se, potáceli a jejich střely létaly často úplně mimo.

Nemusím asi říkat, že jsme v tom Božím dopuštění i tentokrát obhájili první místo. A to nejen díky tvrdému a poctivému tréninku, ale i zásluhou naší Ribanny, která, sypajíc s půvabným úsměvem chilli do bublajícího kotle, mumlala: „Zapalují oheň ze severu...“

*3. místo Próza Oldpsavci
Zuzana Kreizlová – Žabka*